

Arrest

nr. 64 468 van 5 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. POKORNY loco advocaat E. DELVAUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 6 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 23 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sikh afkomstig uit Punjab, India. Na de dood van uw vader is uw moeder vertrokken en sindsdien woonde u bij uw oom, de broer van uw vader. Zowel uw vader als uw oom erfde indertijd elk vier akkers grond van uw grootvader. Uw oom vond dat hij recht had op alle gronden omdat hij in tegenstelling tot uw vader op de gronden werkte. In 2009, wanneer u en uw

oom op weg waren naar de stad om boodschappen te doen, veroorzaakte uw oom een ongeval. Hij reed namelijk onder invloed van alcohol met zijn wagen tegen een toeristenbus. Daarna gingen jullie samen naar Delhi om de zaken te regelen met de maatschappij van de toeristenbus. Daar liet uw oom u achter in het kantoor van de directeur. Deze man nam u mee naar zijn thuis. Hij zei dat uw oom hem dat had gevraagd en ook om u daarna terug naar uw dorp te sturen. Enkele uren later zei de directeur dat hij u naar het station zou brengen en nam hij u mee met zijn wagen. Tijdens deze rit was er nog een ander persoon aanwezig. Toen u bussen zag rijden, dacht u dat u was aangekomen bij het busstation maar het bleek de luchthaven te zijn. De directeur zette u samen met de man af en zei dat u met hem moest meegaan. U protesteerde en zei dat u terug naar Punjab wilde gaan maar de man, die een smokkelaar bleek te zijn, zei dat de vlucht naar Punjab ging. Hij gaf u een blauw paspoort met uw eigen foto en u stapte op het vliegtuig. Tijdens de vlucht verscheurde de smokkelaar het paspoort. Bij de landing, in Frankrijk, kreeg u een rood paspoort opnieuw met uw foto erop. Toen u de luchthaven buiten kwam, vertrok de smokkelaar. Twee andere mensen namen u mee met de auto naar België en zetten u af bij de sikh tempel in Sint-Truiden waar u gedurende twee dagen verbleef. Daarna belandde u met een gebroken neus in het ziekenhuis en zo kwam u in het opvangcentrum van Sint-Truiden terecht. Na een week werd u overgebracht naar het opvangcentrum van Steenokkerzeel waar u ongeveer drie à vier maanden verbleef. Dan werd u opnieuw naar het opvangcentrum van Sint-Truiden gebracht. Omdat u bij terugkeer naar India vreest te worden vermoord door uw oom diende u op 6 juli 2010, ongeveer elf maanden na uw aankomst in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel een fax van een schoolcertificaat neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging door uw oom vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uw vrees te worden vermoord door uw oom om te verhinderen dat u de gronden van uw overleden vader zou erven, kan niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers het betreft hier louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u pas **elf maanden na uw aankomst in België asiel aanvroeg**. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven verbleef u gedurende al die tijd in een opvangcentrum voor asielzoekers en kan er dus worden verwacht dat u op de hoogte bent van de mogelijkheid om asiel aan te vragen en de wijze waarop u dit diende te doen. U verklaarde bovendien zelf dat u zowel in het opvangcentrum van Sint-Truiden als in dat van Steenokkerzeel op de hoogte werd gebracht over asielmogelijkheden (zie gehoorverslag 1 CGVS pp. 9 – 10). Vreemd genoeg beweerde u anderzijds dat u het toch niet wist en dat niemand u erover verteld had (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 10). Hoe dan ook kan er van iemand met een gegronde vrees voor vervolging worden verwacht dat hij zich binnen afzienbare tijd na aankomst in België op actieve wijze informeert over de beschermingsmogelijkheden. Dat u hierover zelfs werd ingelicht in opvangcentra en dan nog naliert een asielaanvraag in te dienen, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u, ondanks de doodsb bedreigingen van uw oom, **nooit bescherming heeft gevraagd aan de Indische autoriteiten** (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Uw verklaring dat u niet wist hoe u naar het politiekantoor moest gaan en hoe u hulp moest zoeken (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2), is onvoldoende. Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging kan op zijn minst worden verwacht dat die naar de politie stapt om bescherming te vragen. De vaststelling dat u dit naliert, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Ten derde is er **geen reden waarom u geen gebruik zou kunnen maken van een intern vluchtalternatief**. De door u aangehaalde problemen zijn namelijk van zeer lokale aard. Wanneer u werd gevraagd of uw oom u ook zou vermoorden indien u de gronden van uw vader niet

opeist, antwoordt u ontwijkend en haalt u praktische moeilijkheden aan, namelijk dat u niet weet waar u naartoe moet gaan en dat u in India niemand heeft (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 3).

Ten vierde legde u geen enkel document neer waarmee u uw identiteit of nationaliteit hebt aangetoond. Het enige document dat u het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bezorgde, was een fax van een lagere schoolcertificaat. Dit toont echter niet aan wie u werkelijk bent en van waar u afkomstig bent. Hoewel u tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde in het bezit te zijn van een geboorteakte en papieren waaruit zou blijken dat u de gronden van uw vader zou erven, liet u na te trachten deze documenten alsnog te bekomen. Uw verklaring dat u met niemand meer contact hebt in India (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2) is onvoldoende. Er kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij alles in het mogelijke stelt om zijn identiteit en asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van *“de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”* en voorts op de schending van *“het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van de artikelen *“48”, “49, 49/2 en volgende”* en *“artikel 52”* van de vreemdelingenwet *“alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”* louter neerkomen op het citeren van een aantal wetsartikelen en rechtsregels en algemene verwijzingen doch dat verzoeker nergens concreet uiteenzet waar en hoe de bestreden beslissing deze artikelen, beginsels en verwijzingen schendt. Deze onderdelen worden dan ook niet nuttig ingeroepen. In de mate verzoeker tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing opkomt en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet voert hij de materiële schending aan zodat het middel dan ook verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Een faxkopie van een schoolcertificaat kan op zich bezwaarlijk zijn voorgehouden identiteit aantonen te meer gelet op het gemak waarmee dergelijke stukken te vervalsen zijn. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen nu hij school heeft gelopen en hiervoor identiteitsdocumenten heeft neergelegd, hij verder in een erfenisprocedure is verwickeld. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan.

3.1.1. Voorts kunnen verzoekers verklaringen over zijn illegale reis vanuit Delhi naar Europa niet overtuigen en gaat hij voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Indien verzoeker volhoudt illegaal gereisd te hebben terwijl verzoeker niet vervolgd wordt door zijn overheden en aldus perfect legaal kan reizen, dan moet hij dit met gepaste kennis kunnen aantonen te meer nu hij minderjarig was en aldus in de bijzondere aandacht kwam te staan van de agenten van de grensinspectie. Dit is niet het geval, verzoeker kan het gebruik van de paspoorten niet toelichten, noch reisbijzonderheden aangeven. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven en zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.2. Verzoeker houdt vol zijn oom te vrezen omwille van een grondconflict binnen de familie. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt terecht dat dit gegeven van familiale aard is en desgevallend van gemeenrechtelijke aard. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat zijn vervolging in nexu staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.3. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift zonder nadere toelichting een "*refugié sur place*" te zijn. De Raad ziet niet hoe verzoeker zich kan beroepen op dit principe nu hij hiertoe geen motieven, noch argumenten aanbrengt en evenmin ooit eerder feitelijke omstandigheden heeft gemeld die zich onafhankelijk van zijn situatie en wil in zijn land van oorsprong hebben voorgedaan.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Niettegenstaande de bewijslast in beginsel op verzoeker berust, legt verzoeker geen enkel objectief element neer ter staving van zijn eigendomstitel, het overlijden van zijn vader en de daarmee samengaande erfenis van gronden. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij geen contact heeft met familieleden in India en benadrukt zijn minderjarigheid ten tijde van zijn vertrek naar Europa, wat echter zijn volledige gebrek aan initiatief ter zake allerminst kan verklaren. Verzoeker verzaakt aan zijn plicht tot medewerking nu hij geen pogingen heeft ondernomen om zijn relaas objectief te onderbouwen, wat de zwaarwichtigheid van zijn voorgehouden problemen op de helling zet.

4.2. Waar verzoeker stelt zijn asielrelaas niet te kunnen objectiveren omdat hij na zijn vertrek alle contact met zijn familie verloor, geeft hij zelf aan niet actief gezocht te worden door zijn oom. Aldus en voor zover de feiten waarachtig zijn kan hieruit afgeleid worden dat verzoeker niet langer verontrust is, minstens in de mogelijkheid is zich genoegzaam elders in India te kunnen vestigen. Verzoekers ongestaafe bewering niet over een netwerk te beschikken om zich intern te hervestigen is niet ernstig nu verzoeker ook in België niet over een netwerk beschikt, terwijl hij in India wel dichte familie heeft die hem steunt.

4.3. Waar verzoeker meent dat hij "*te goeder trouw*" is en "*naar best vermogen een antwoord heeft gegeven*", gaat hij eraan voorbij dat hij niet aannemelijk maakt een vervolging door de Indiase

autoriteiten te vrezen. Verzoekers bewering *“Hij had niet de mogelijkheid om zijn rechten uit te oefenen en werd als dusdanig door de Indische autoriteiten niet in bescherming genomen”* kan geenszins zijn volledig gebrek aan initiatief inzake het aanspreken van enige vorm van nationale bescherming verklaren. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat het initiatief voor bemiddeling of voor een gerechtelijke oplossing dient genomen te worden door de Indiase staat. Verzoeker is intussen ruim meerderjarig en kan indien noodzakelijk, zich beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten om zijn eigendomsrechten uit te oefenen en de familieruzie desgevallend gerechtelijk te regelen.

4.4. Ten overvloede wijst de bestreden beslissing terecht op de laattijdigheid van verzoekers asielaanvraag. Aangezien verzoeker sinds augustus 2009 in verschillende opvangcentra verbleef, en hij uitvoerig werd ingelicht over zijn asielmogelijkheden, kan zijn nalatigheid er enkel op wijzen dat verzoeker zelf meende geen internationale bescherming te behoeven (zie gehoorverslag CGVS 9/12/2010, p. 9-10). Verzoeker heeft pas in juli 2010 een asielaanvraag ingediend *“omdat toen de terugkeer naar India actueel werd”*. Een dergelijke handelwijze wijst op een misbruik van de asielpcedure om zijn uitwijzing te beletten en is bedrieglijk.

4.5. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK